

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 27 січня 1983 року

№ 12 (3208).

Ціна 2 коп.

ПЛЕМ'Я ПАТРІОТІВ— ДТСААФ

КИЇВ, 24 січня. (РАТАУ). Більш як 22 мільйони чоловік об'єднує в своїх рядах ДТСААФ Української РСР. Підсумки його діяльності за звітний період і завдання на дальшому вдосконаленні оборонно-масової роботи у світлі рішень XXVI з'їзду КПРС обговорено на п'ятому з'їзді цього Товариства, який відбувся в столиці України.

У залі окружного Будинку офіцерів зібрані делегати — активісти, керівники комітетів і навчальних організацій, провідні спортсмени товариства; ветерани Великої Вітчизняної війни.

У президії з'їзду — член Політбюро, другий секретар ЦК Компартії України О. А. Титаренко, член Політбюро ЦК Компартії України, перший секретар Київського міського партії Ю. Н. Єльченко, заступник Голови Ради Міністрів УРСР К. І. Масик, завідувач відділом ЦК Компартії України А. С. Чумак, заступник голови ЦК ДТСААФ СРСР генерал-полковник авіації С. І. Харламов, начальник штабу — заступник начальника цивільної оборони УРСР генерал-полковник авіації В. Д. Лавриненков, перший секретар ЦК ЛКСМ України А. І. Корнієнко, прославлений партизанський командир двічі Герой Радянського Союзу О. Ф. Федоров, керівники ряду міністерств і відомств республіки, представники командування і політorganів Червонопрапорних Київського, Одеського, Прикарпатського військових округів, Чорноморського флоту, партійних, радянських і громадських організацій, військкоматів і військових частин.

Одностайно обирається почесна президія з'їзду у складі Політбюро ЦК КПРС на чолі з Генеральним секретарем ЦК КПРС товаришем Ю. В. Андроповим.

За звітний період, відзначалось у доповіді голови ЦК ДТСААФ УРСР генерал-полковник авіації О. Д. Коротченка і виступах делегатів, зріс рівень оборонно-масової, військово-патріотичної, навчальної і спортивної роботи. Діяльність комітетів ДТСААФ особливо активізувалась після XXVI з'їзду КПРС, у дні підготовки і святкування 60-річчя утворення СРСР. Республіканська організація три роки підряд утримує перше місце у Всесоюзному соціалістичному змаганні. Особливо вагомим є вклад організації ДТСААФ республіки в підготовку кадрів масових технічних професій: у клубах і гуртках за останні шість років підготовлено для різних галузей народного господарства республіки більш як 2,5 мільйона спеціалістів. Розширюється участь Товариства у виконанні Продовольчої програми країни. У сільське господарство прийшло 200 тисяч механізаторів різного профілю.

Справжніми центрами організаторської, виховної, навчальної і спортивної роботи стали первинні організації ДТСААФ України, які діють практично в усіх трудових і навчальних колективах. Багато з них стали переможцями огляду-конкурсу на кращу постановку оборонно-масової роботи на честь 60-річчя утворення СРСР. Спортсмени-дтсаафівці республіки, виступаючи у складі збірних команд країни з військово-прикладних видів, гідно захищали честь радянського спорту на міжнародній арені.

Відзначаючи досягнуті успіхи, делегати разом з тим вказували на упущення в роботі, називали шляхи їх усунення, намічали програму роботи на майбутнє. Оборонне Товариство, підкреслювали вони, має широ-

кі можливості для більш якісної підготовки юнаків до служби в Збройних Силах, і цю роботу треба будувати з урахуванням тих глибоких змін, що відбулися в технічному оснащенні Армії і Флоту, специфічних умов військової служби, які вимагають від кожного всієї мужності, міцного морального і фізичного ґарту, твердості характеру і суворой дисципліни. Необхідно, говорилось на з'їзді, вміло використовувати заходи, зв'язані із знаменними перемогами радянського народу у Великій Вітчизняній війні, підготовку до святкування 40-річчя нашої перемоги.

Виступаючи на з'їзді, заступник голови ЦК ДТСААФ СРСР генерал-полковник авіації С. І. Харламов вручив керівникам, представникам організації ДТСААФ УРСР перехідний Червоний прапор ВЦРПС, ЦК ВЛКСМ, ЦК ДТСААФ СРСР, яким республіканська організація Товариства нагороджено за успіхи у Всесоюзному соціалістичному змаганні на ознаменування 60-річчя СРСР.

Перед делегатами з'їзду виступив член Політбюро, другий секретар ЦК Компартії України О. А. Титаренко.

В одностайно прийнятій постанові делегати з'їзду зазначили ЦК КПРС і ЦК Компартії України в тому, що члени оборонного Товариства республіки будуть ще з більшою наполегливістю, енергією та ентузіазмом працювати над виконанням історичних рішень XXVI з'їзду КПРС, задач, поставлених партією і урядом перед ДТСААФ.

З'їзд обрав новий склад Центрального комітету і Ревізійної комісії республіканської організації оборонного Товариства.

З великим піднесенням делегати п'ятого з'їзду ДТСААФ УРСР прийняли вітальні листи ЦК КПРС, ЦК Компартії України.

На організаційному пленумі ЦК ДТСААФ УРСР головою оборонного Товариства республіки знову обраний генерал-полковник авіації О. Д. Коротченко.

ТВАРИННИЦТВО — КОМСОМОЛЬСЬКУ ТУРБОТУ

На трудовій вахті — молоді тваринники
Новомиргородського району

3 ВОГНИКОМ

— Нелегке становище було у нас на початку зими, — розповідала мені помічник бригадира молочнотоварної ферми Капітанівського відділка місцевого радгоспу Г. Я. Горошик. — Не вистачало робочих рук. Тому деякі групи корів доводилося порати колективно. А що то за робота, коли немає персональної відповідальності. Тепер справи пішли краще: на початку цього року в колектив прийшла молода доярка Валентина Жуковська.

Любо глянути на роботу Валентини. До того вже метка ця чемна, завжди охайна «новенька». Старасться, щоб тварини були своєчасно нагодовані, напоєні, почищені, мали суху підстилку. Вона уважно придивляється, як працюють колеги-лідери змагання Є. В. Шаповал, О. Г. Мельник, Г. І. Косенко, переймає їхній досвід.

Поважають Жуковську місцеві тваринники за працелюбну вдачу. А ще тому, що залишилась вірною рідному радгоспу.

В. ЩЕРБАК,
громадський кореспондент «Молодого комуніста».

ДІЄВІСТЬ — НЕГАЙНА

«Прожектористи» нашого району беруть ак-

тивну участь в республіканському рейді-місячнику «Взимку — високої надой, сталі прирости». Зокрема, протягом одного дня вони перевірили хід зимівлі громадської худоби майже у всіх господарствах.

Серед комсомольсько-молодіжних колективів, що працюють у тваринництві, найкращих успіхів у праці добивається КМК молочнотоварної ферми № 4 колгоспу імені Шевченка (групкомсорг Любов Кожем'яко). Минулого року молоді

доярки одержали у середньому по 3040 кілограмів молока від кожної корови при зобов'язанні три тисячі кілограмів. На третій рік п'ятиріччя вони намітили ще вищий рубіж — довести виробництво продукції на кожну корову до 3250 кілограмів. І з перших днів року впевнено виходять на контрольні цифри. Цьому сприяють зразковий порядок у приміщенні, висока трудова і технікогігієнічна дисципліна.

Разом з тим молоді дозорці виявили у деяких господарствах значні резерви підвищення продуктивності худоби. Причому, на віцефермі колгоспу «Родина» вони звернули увагу тваринників на втрати кормів через неправильно обладнані годівниці. Цей недолік було усунено негайно, у присутності рейдової бригади.

В. ГУРИЧЕВ,
заорг райкому комсомолу.

КОЛЕКТИВ КОМПАНИЇСЬКОГО КОМБІКОРМОВОГО ЗАВОДУ РОБИТЬ ЗНАЧНИЙ ВПЕСОК У ВИКОНАННЯ ПРОДОВОЛЬЧОЇ ПРОГРАМИ. ВІН УСПІШНО СПРАВИВСЯ ІЗ ЗАВДАННЯМ 1982 РОКУ — ВИПУСТИВ 15 ТИСЯЧ ТОНН ПРОДУКЦІЇ.

НАДІННУ РОБОТУ ДОЗАТОРА ЗАБЕЗПЕЧИВ КОМСОМОЛЕЦЬ СЕРГІЙ СКУБУН. ВІН, НЕДАВНИЙ ВИПУСНИК ДНІПРОПЕТРОВСЬКОГО ТЕХНОЛОГІЧНОГО ТЕХНІКУМУ, ВМІЛО ЗАСТОСОВУЄ ТЕОРЕТИЧНІ ЗНАННЯ, ДОБРЕ РОЗБИРАЄТЬСЯ У ВИРОБНИЧИХ ПРОЦЕСАХ. МОЛОДИЙ ЗАВОДЧАНИН ШВИДКО ЗДОБУВ АВТОРИТЕТ СЕРЕД СВОЇХ РОВЕСНИКІВ І СТАРШИХ ПРАЦІВНИКІВ ПІДПРИЄМСТВА.

Фото Л. МИРГОРОДСЬКОГО.

ПРИВІТАЛИ «ВІЛЬШАНОЧКУ»

Нову програму підготувала агітаційно-художня бригада Вільшанського районного Будинку культури «Вільшаночка». І відразу в дорогу — до сільських трударів. Культармійці тепло вітали тваринників колгоспу імені Леніна. А вони, гості з районного центру, повели з ними розмову про те, як трудівники району виконують рішення листопадового (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС.

Самодіяльні актори заселили колгоспників піснями, запальними танцями, гуморесками, мімі-фейлетонами, складеними під час перебування в селі.

А ще «Вільшаночці» дякували члени клубу ветеранів війни і праці, що створений у Вільшанці наприкінці минулого року. Бадьорий настрій культурармійців Н. Дячук, В. Джамаїшвілі, Р. Іванова, інші учасники агітаційно-художньої бригади подарували людям.

ПОРАДНИК — КНИГА

Комітет профспілки бібліотечних працівників та рада Новоархангельсько-

го району, а відділу культури підбили підсумки огляду роботи масових бібліотек, що проходив у республіці під девізом «Дружба народів нам силу дає». Переможцем визнано Підвисоцьку бібліотеку (філіал № 3 районної централізованої бібліотечної системи), якою завідує Р. Сухоярська. Бібліотечним фондом тут користується 2530 читачів. Торік їм було видано 53026 книг.

ФОНОТЕКА ГОЛОСІВ ФРОНТОВИКІВ

На уроках мужності в Трепівській середній школі Знам'янського району слово завжди брали колишні фронтовики. А як бути коли хтось із тих, кого завчасно запрошували в класну кімнату, раптом занедужає? Члени загону Всесоюзної пошукової експедиції «Літопис Великої Вітчизняної» можуть тепер пишати своє гинахидливство. На перших уроках мужності, що входять до програми місячника оборонно-масової роботи, не є кожному класі побували ветерани, але їхні голоси чула вся школа. Їх було записано на магнітну плівку, коли червоні слідом заходили в кожен дім учасників Великої Вітчизняної війни, щоб заповнити спеціальну ачку Ветерани задували дні боїв, відповідали на запитання школярів, а в цей час було включено магнітофон. Фонотека голосів фронтовиків — неабияка репліка в шкільній кімнаті боїсної слави.

Післямова до політзаняття

— Олексію Федоровичу, ви за фахом агроном. Теоретичний курс «Основи нау-

Олексій Федорович Лимонченко — один із наймолодших комсомольських пропагандистів у колгоспі імені Комінтерну. Таке відповідальне доручення він виконує вперше. І воно припало йому до душі. Тому так глибоко вникає він у проблеми лекційної пропаганди, вивчає психологічні аспекти спілкування з аудиторією. Секретар комітету комсомолу колгоспу Валерій Терещенко запевняє, що молодий пропагандист має вже й перші успіхи.

ЧИМ ВИМІРЯТИ ЕФЕКТИВНІСТЬ?

укового атеїзму», який ви вивчаєте зі слухачами, складний і специфічний...

— Звичайно, курс «Продовольча програма СРСР», що читається в кількох політшколах колгоспу, був би мені ближчим. Але «Основи наукового атеїзму» по-своєму цікавий і, безперечно, теж актуальний. До того ж я заочно навчаюсь на факультеті наукового атеїзму в університеті марксизму-ленінізму. Так що підготовка до політзаняття для мене — не найважчий етап у пропагандистській роботі.

— Я знаю, ви щоразу самостійно аналізуєте проведене заняття, розкладаєте його, як кажуть, на плюси і мінуси. То який етап найважчий?

— Саме заняття. Тому

й аналізую кожне здебільшого не сам, а вдвох із секретарем комітету комсомолу Валерієм Терещенком. Він старається побувати на кожному моєму занятті, радить, як будувати заняття надалі, як проводити опитування. Адаже методичної літератури на допомогу пропагандистам-новачкам у нас у колгоспі дуже мало. Та й не завжди вона стає в пригоді.

Побудував я одне заняття так, як радилося в методичці, котру дали мені в райкомі комсомолу: виклад матеріалу ілюстрував уривками з діафільму, використовувал плакати, малюнки — наш кабінет політосвітні добре оснащений. У відведений час не вклався. А слухачі, ма-

бути, уперше в навчальному році, сиділи пасивні.

— А ви поставили б слухачам кілька цікавих запитань, і, гадаю, вони охоче підтримали б розмову.

— У мене 18 слухачів. Це молоді трактористи. Вони водії автомашин, механізатори тракторної бригади № 1. Усі вони — передовики виробництва. Василезі Лисенку, наприклад, як одному з кращих трактористів, доручили поєздити Т-150. Портрет Юрія Омельченка — на районній комсомольській Дошці пошани. Не раз відзначали роботу водія грузовика Олександра Макарука.

Словом, хлопці завзяті в роботі. І на заняттях вони не хочуть сидіти спокійно, сприймати готові істини, а прагнуть до всього докопатися самі. Дискусії — це улюблена форма занять для слухачів. Вони їх самі зав'язують, і я мушу спрямовувати хід розмови в потрібне русло, стримувати емоції.

Щодо «провокаційних» запитань, то слухачі здебільшого задають їх мені. Пам'ятаю, на одному з

перших занять вони спитали: «Чому не можна хрестити дітей?» Або ось недавно: «Можна заради цікавості відвідати церкву, костіол, капличку?» Останню розмову про шкідливість релігійних обрядів, антигуманну суть релігії, несумісність її з нашими переконаннями ми після заняття продовжили на комсомольських зборах.

— Чим виміряєте ви ефективність своїх політзанять?

— Про ефективність вивчення курсу «Основи наукового атеїзму» в моїй політшколі, думаю, говорити ще рано. Та у мене з кожним днем зростає впевненість, що жоден слухач ніколи не візьме участі в релігійному обряді — хрещенні, поминках тощо.

А коли я бачу, як хтось із слухачів розмовляє з котримсь із віруючих-баптистів, — у Павлиші є ще релігійні секти баптистів, — спокійно, не гарячуючи, переконуючи чи сперечаючись, то щиро радію: наші бесіди і розмови на політзаняттях не пройшли марно.

Якщо ж хоч один із моїх слухачів стане лектором-атеїстом, а такі дані вже має Олександр Макарук, — то я вважаю, що мої зусилля не пропали марно.

Розмову вела
Н. ЧЕРНЕНКО.
Онуфріївський район.

На узбіччі

Триває республіканський рейд-місячник по перевірці зимівлі громадської худоби «Взимку — високої надой, сталі прирости!» Чому про нього нічого не знають молоді тваринники колгоспу імені Свердлова Олександрійського району?

У ЧЕРВОНОМУ кутку молочнотоварної ферми № 2 колгоспу імені Свердлова зібралися всі зільні від роботи тваринники, а також керівники господарства, партійної та профспілкової організації. Зібралися, щоб обговорити дисципліну в колгоспній організації. Розмова вийшла серйозною, діловою, учасники зборів порушили не тільки питання порядку денного, а й інші проблеми тваринницької галузі, поз'язані, насамперед, із ходом зимівлі громадської худоби.

Ми слухали і порівнювали почуте із тим, з чим зустрілися тут рівно рік тому. Тоді на фермах було виявлено чимало недоліків. Запізнення на роботу, пияцтво... Усе це негативно відбивалося на продуктивності тваринництва і, відповідно, на заробітках. Молодь не хотіла йти на ферми... Такі невтішні обставини і застав Олександра Павловича Угренюка, якого щойно обрали голозою прааління колгоспу.

— Та, на жаль, остеронь всіх цих хороших справ, як і раніше, комітет комсомолу, — підсумовує О. П. Угренюк.

Господарство з плачем продавало молоко державі минулого року не справлялося. Річні завдання по надоях молока виконали даадцять доярок, з лише М. М. Обертас перевищила тритисячний рубіж. Але порівняно з 1981 роком тваринники добилися кращих показників в роботі.

— А чому ніхто не скаже, як працюємо ми, молоді доярки? У нас теж є свої передовики, наприклад, Світлана Дудук, є і свої проблеми, — почули ми, коли вже обговорення допозиді закінчувалося. Це говорила молода доярка Валентина Даниленко. Справді, про справи молодих тваринників ніхто не обмовився й словом.

Після зборів ми розмовляли з дівчатами. У їхніх словах звучала образа на комітет комсомолу.

— Ось уже другий місяць я в колгоспі (раніше працювала в Олександрії на електромеханічному) і ще й досі не знаю, хто в нас секретар комсомольської організації. Адже ніхто з членів комітету на фермі не буває, — сказала Тетяна Лига.

Світлана Дудук розповіла, що справжнього наставництва, як і соціалістичного змагання між молодими, у них немає.

— Чому ж? — хтось із старших спробував допомогти дівчині. — Недавно тобі ще й грамоту вручили...

— Так то ж від правління, — відказала Світлана.

Хто вручив грамоту, хто потиснув руку і сказав тепле слово, С. Дудук запам'ятала. Таке не забувається. Як і кожна зустріч з голозою колгоспу тут, на фермі. Завжди привітається, запитає, як справи. Після цього, зізналися дівчата, хочеться ще краще працювати.

— А хто ж усе-таки у нас секретарем комсомольської організації?

— з неприхованим інтересом запитала завідувача фермою Л. В. Дудук. — Хіба вже не Люба Бутяєва? Ні. Ось уже два місяці, як Люба Бутяєва (вона, до речі, нічого не зробила для піднесення авторитету первинної) змінив на комсомольському посту Микола Пугачов. Часу не мало, щоб новообраному секретареві активізувати роботу комітету, заявити про свій прихід. Але...

Зміни на краще сталися минулого року в колгоспі. Господарство залишило останній рядок в районному зведенні по надоях. Змінюється зовнішній вигляд села: почали будувати нову, молодіжну вулицю. Нарешті, заговорили про своїх спортсменів та сильський хор. Як наслідок — частіше з'являються на столі голови колгоспу заяви від юнаків і дівчат з проханням прийняти у члени колгоспу.

— Та, на жаль, остеронь всіх цих хороших справ, як і раніше, комітет комсомолу, — підсумовує О. П. Угренюк.

А комсомольські активісти могли б надати правліно колгоспу велику допомогу у всьому.

Чекати від комітету комсомолу якогось шефства над будівництвом молодіжної вулиці не доводилося. Адже він занедбав внутрішнікову роботу, комсомольську дисципліну. Скільки спілчан не стоїть на обліку? Тільки серед доярок не менше двадцяти... Та чи знають про це члени комітету? Ні, бо й самі воліють залишатися невідомими...

В Олександрійському райкомі ЛКСМУ лише розводять руками. Пояснюють, що в колгоспі імені Свердлова рекомендувати секретарем нікого. Але навіть рекомендувати, коли не так давно відбулися звітно-виборні збори (правда, з третьої спроби і при низькій явці) і секретар є? Райкомівці запевняли, що вони часто бувають у первинній. То повинна ж бути хоч незначна віддача від тих відвідин. А її немає.

Авторитет первинної. Про нього повинні дбати кожен спілчанин і, насамперед, комсомольський актив. І якщо комітет у колгоспі імені Свердлова нічого не робить, відповідальність за авторитет цієї первинної організації зобов'язаний взяти на себе райком. Адже виховання комсомольських кадрів — його кровна справа.

В. ДОБРОБАТЬКО,
інструктор обкому ЛКСМУ,

Є. ШУСТЕР,
редактор радіожурналу «Молодь Кіровоградщини»,

В. РАЦА,
спецкор «Молодого комунара».
Олександрійський район.

Почесне звання музею

Недавно музею Володимира Ілліча Леніна Кіровоградського машинобудівного технікуму було вручено почесний диплом Міністерства культури УРСР про присвоєння йому звання народного.

Три з половиною тисячі експонатів розповідають про життя і діяльність вождя першої у світі соціалістичної держави. Діорами «Симбірськ 70-х» і «Червона Пресія» знайомлять з героїчним минулим нашої Батьківщини, з діяльністю полум'яних борців за мир і незалежність народів.

Поруч із численними документами та фотографіями — експонати, виготовлені руками учнів і викладачів, — плакати будинку сім'ї Ульянович, де народився великий Ленін, крейсера «Аврора», броненосця «Потьомкін».

У музеї часто влаштовують тематичні екскурсії, стаціонарні й пересувні виставки.

Всю цю роботу здійснює рада музею на чолі з її незмінним головою Іваном Харитоновичем Дерев'янком.

На знімках: у залі музею; директор музею І. Х. ДЕРЕВ'ЯНКО знайомить відвідувачів з експозиціями музею.

Фото Ф. ПЛАХТІЯ, В. ГРИБА.

МИ — ЗА МИР

Я НЕНАВИДЖУ ВІЙНУ

Про війну я знаю лише з книг, кінофільмів та ще з розповідей своєї бабусі Тетяни Яківни Ніколаєвої. 1941-го, вона провела свого чоловіка, — мого дідуся — на фронт, а сама залишилася в Злишці, продовжувала працювати в польовій бригаді. Чого тільки не довелося пережити їй за роки війни — і страх, і голод, і знущання фашистів, і смерть рідних та близьких. Бабуся і сьогодні не може згадувати про це без сліз і хвилювання.

Дідусь повернувся з війни поранений, скалічений. «День у день він проклинав війну, за двадцять років, що прожив

після війни», — завжди говорив бабуся, згадуючи мого діда. І в такі хвилини я ненавиджу війну, у мене стискається серце від жалю за дідуся, від любові до бабусі, яка стільки побачивши горя, зберегла в душі доброту і тепло.

Зараз вона старенька, швидко втомлюється. Я охоче допомагаю їй по господарству, і взагалі, ми з бабусею — гарні друзі. Я розповідаю їй про свої шкільні справи, ділюся думками.

Готуючись до святкування 60-річчя ювілею СРСР, наш, сьомий клас мав представляти на інтернаціональному конкурсі

Грузинську РСР. Ми шили національні костюми, вивчали грузинські танці, навіть навчилися готувати харчо і плов. Я хотіла якнайбільше дізнатися про братню республіку, вечорами читала вголос про Тбілісі, народні грузинські звичаї, традиції. Уся сім'я сиділа й слухала.

А бабуся якось згадала, як розповідав про свій інтернаціональний батальйон дідусь, як тепло він говорив про своїх бойових побратимів. І знову того вечора розмова повернулася до теми війни і миру. Це була перша розмова, де я не просто сиділа і слухала, а у якій я на-

рівні з дорослими говорила про питання, які хвилюють увесь світ. Я розповідала про роботу нашого шкільного клубу інтернаціональної дружби, про трудові суботники і «десанти», на яких ми заробляли гроші і перерахували до Радянського Фонду миру, про своє листування з литовською дівчинкою Віолетою Ріндзвічуте... Я піби дорослішою стала того вечора. Мабути, тому, що усвідомила: мені належить продовжити справу старших — оберігати і зміцнювати мир на Землі.

С. ОПРА,
учениця Злиської середньої школи № 2.
Маловишківський район.

23 січня — 23 лютого — Всесоюзний місячник оборонно-масової роботи. В усіх первинних організаціях оборонного товариства ще ширше розгортається робота по військово-патріотичному вихованню молоді. Кращі спортивно-технічні клуби, дтсаафівські школи, активісти складають рапорти про свої здобутки, з якими вони зустрічають V з'їзд ДТСААФ УРСР і IX з'їзд ДТСААФ СРСР.

3 ПОШТИ ЦИХ ДНІВ

Не здають позицій

У куточку інструментального цеху заводу «Червона зірка», де встановлено стенди «Життя і діяльність ДТСААФ», «Наші чемпіони з технічних видів спорту», до початку і по закінченні зміни, під час обідньої перерви збираються люди. Після кожного змагання з кульової стрільби тут на видному місці вивішують мішені. А нещодавно всі звернули увагу на «блискавку» — цеховий комітет ДТСААФ привітав переможця змагань з кульової стрільби молодих токарів Володимира Стрільця та Петра Власова, шліфувальника Сергія Цивинду.

Почався місячник оборонно-масової роботи. І знову стрільці запрошують на тренування, змагання. Велику організаторську роботу веде ветеран виробництва Петро Захарович Іпатов. Двадцять сьомий рік він очолює первинну цехову організацію ДТСААФ. Ветерану вже — 70. А завзята, енергійна — не позичати. Характерним у його роботі є вміння виховувати актив, залучати до проведення патріотичних заходів молоді. А першорозрядник із стрільби Микола Сидоренко, очолюючи цехову комсомольську організацію, став його першим помічником.

Петро Захарович підготував численний загін відмінних стрільців, сьогодні юнаків і дівчат пройшли його виучку. Як тільки почав працювати в цеху, відразу організував стрілецький гурток. Уже через кілька років на підприємстві не дивувалися, коли чемпіонами в командному і особистому заліку ставали інструментальники. Уже в ті роки вихованець Іпатова Віталій Степанов став не тільки чемпіоном заводу, а й призером міських змагань.

З роками секції кульової стрільби виникли і в інших цехах, та інструментальники не здають позицій, їхня команда — незмінний переможець і призер заводських змагань.

У цеху намагаються залучити до занять цим видом спорту якомога більше учасників. У ході місячника оборонно-масової роботи, наприклад, в цеху планують провести не менше трьох змагань — класифікаційні, особисто-командну першість, відбіркові.

Серед найближчих помічників Петра Захаровича — комсомолец Олександр Салмін. Він нещодавно повернувся з лав Радянської Армії, йому доручили вести роботу з допризовниками. Олександр швидко встановив авторитет у мільйонів військ. З кожним проводив індивідуальні бесіди, слідує, щоб усі брали участь у роботі заводського клубу майбутнього воїна «за Вітчизну».

В інструментальному цеху, крім стрілецької, діють секція мотоциклетна, веслування на ялах, радіогурток. Велику виховну роботу з молоддю тут проводять колишні фронтовики. Останнім часом проведено вечори «Подвиги батьків — синам у спадок», «Ніхто не забутий, ніщо не забуте», зустрічі з визволителями міста від німецько-фашистських загартників.

Ю. ЛІВАШНИКОВ,
наш громадський кореспондент.

На знімку: П. З. ІПАТОВ аналізує результати краєвих стрільців цеху О. САЛМІНА та М. СИДОРЕНКА.
Фото автора.

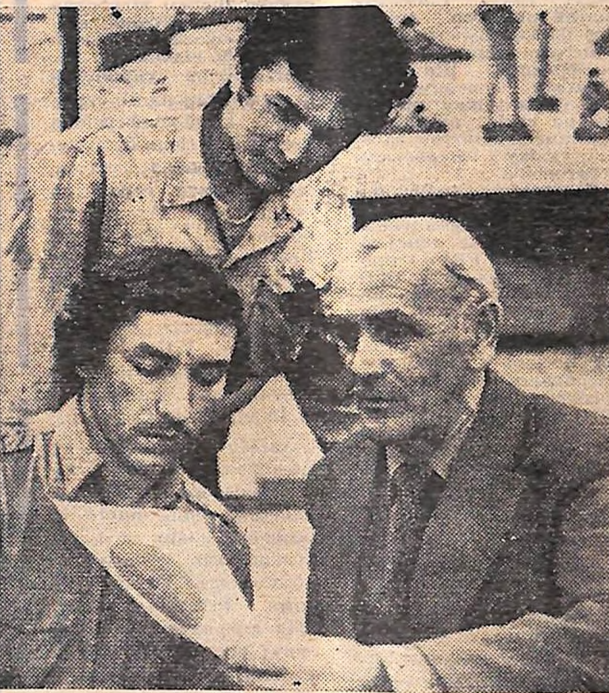
НАПИШІТЬ НАМ, ВЕТЕРАНИ!

Сорок років відділяють нас від великої битви біля стін Сталінграда, про яку знає весь світ. Двасті днів і ночей палало небо, гула земля. Героїчні захисники міста на Волзі не тільки відбили несамолюбиві натиски ворога, але й відбили розбиті гітлерівські полчища. В ході контрнатиску радянських воїнів (19 листопада 1942 року — 2 лютого 1943 року) було знищено 32 дивізії і 3 бригади ворога. Фашистська Німеччина і її союзники за цей період втратили більше 800 тисяч чоловік, близько 2 тисяч танків і штурмових гармат, понад 10 тисяч гармат і мінометів, до 3 тисяч літаків, більше 70 тисяч автомашин і багато іншої бойової техніки. Всього в битві за Сталінград було знищено до 1,5 мільйона фашистів.

Нечувану стійкість, героїзм і мужність проявили воїни-сталінградці: понад 700 тисяч бійців і командирів були нагороджені орденами і медалями, 114 з них удостоєні звання Героя Радянського Союзу.

Напишіть нам, дорогі ветерани, про ту вікову битву, згадайте найбільш пам'ятний для вас день з усіх двохсот.

Зустріньтеся із сталінградцями, червоні слідопити! Запишіть їхні спогади і надішліть до редакції. Під час місячника оборонно-масової роботи ми друкуватимемо такі матеріали під рубрикою «ПАМ'ЯТЬ СТАЛІНГРАДА».

3 КАЛЕНДАРЯ ВОЇНА

27 січня 1944 року — Ленінград повністю був визволений від ворожої блокади.

29 січня 1945 року — війська 1-го Білоруського фронту перейшли кордон Німеччини і почали бої на її території.

2 лютого 1943 року радянськими військами завершено ліквідацію крупного угруповання німецько-фашистських військ, оточеного в районі Сталінграда.

9 лютого 1897 року — народився В. І. Чапаєв, герой громадянської війни.

17 лютого 1944 року — війська 2-го фронту завершили ліквідацію оточеного в районі Кореуна Швейцарського угруповання німецько-фашистських військ.

23 лютого 1943 року — загинув у бою, закривши собою амбразуру ворожого доту Олександр Матросов — гвардієць, Герой Радянського Союзу.

23 лютого 1918 року — початок масової мобілізації революційних сил на захист соціалістичної Вітчизни. День 23 лютого ввійшов в історію як день народження Червоної Армії.

ОФІЦЕР військової застави його:
— Що ти вмієш робити?
— Нічого і все, — відповів засоромлений Тарас Шевченко.
— Як це розуміти?
— Ну, два роки я був помічником комбайнера, в

ганізувати змагання з багатоборства ГПО і прийняти в юнаків та дівчат залік з фізичної та військово-технічної підготовки.

Заступник Марії Андріївни керуючий відділом господарства М. М. Жабоніцький запропонував на-

ДО ОТЧОЇ СЛАВИ

ОРІЄНТИР ДЕЛЕГАТА

мого дідуся Андрія. А як віджигували, допомагав стрігати овець.

— А яким видом спорту ти займаєшся?

— Вчора стріляв з пневматичної. П'ять пострілів — п'ять «золотих яблук» з гарантією було. Ще люблю теніс, волейбол, шахи і шашки. Одержав золотий значок ГПО. Але дідуся каже: «На цьому не треба зупинятися!» Отож — нічого я не вмію...

У ДЕНЬ відкриття місячника оборонно-масової роботи я його зустрів біля обеліска Слави, що встановлений на честь 228 загиблих воїнів, уродженців Осінняжки. Десятикласник Тарас Шевченко був разом зі своїм однокласником Віктором Савушником і Станіславом Жабоніцьким. Через годину вони вже були в спортзалі, що в Будинку культури. Хлопці готувалися до турніру з багатоборства ГПО. Потім сюди прийшли механізатор місцевого колгоспу імені Фрунзе Віктор Хом'як, голловний агроном М. І. Янкіч, агроном В. П. Науменко, інженер М. С. Зеленький. Вони чекали голови первинної організації ДТСААФ Марію Андріївну Шевченко, яку нещодавно на обласній конференції обрано делегатом IX з'їзду ДТСААФ СРСР.

Марія Андріївна — мати комсомольця Тараса Шевченка. На сьогоднішньому засіданні активу первинної організації кожного дано конкретне доручення. Скажімо, помічник бригадира тракторної бригади Павло Кваша повинен докласти зусиль, щоб активізувалась робота секції з військово-технічних видів спорту, бухгалтер Володимир Медведєв має зібрати усіх допризовників на зустріч з колишніми фронтовиками, а секретар комсомольської організації Катерина Гудим, котра відповідає за пропаганду нормативів і вимог фізкультурного комплексу, взялася допомогти Марії Андріївні ор-

діслати вітальні листи усім односельцям, котрі брали участь у Великій Вітчизняній війні.

— Надішліть і тим, хто служить тепер в армії. — додала Катерина Гудим. — Таким, як наш Микола Дяченко.

Скажемо наперед, що про цього комсомольця потім мені не раз доводилось чути слова похвали. Він виконав розрядні нормативи з кількох видів спорту, став значківцем ГПО, а тепер — відмінний воїн. І таких в Осінняжці он скільки: 125 виконали торік нормативи комплексу ГПО, перебрали показники розрядників, допризовники здобули технічну спеціальність.

Якщо переглянути мультимедійний календар спортивних змагань, то найбільше було тих, в яких брали участь дтсаафівці: 8 турнірів з кульової стрільби, два — з автомобільного триборства, тричі збирався, щоб поміряться майстерністю багатоборці ГПО. А ще були воєнізовані кроси, ігри «Нумо, хлопці!»

Значну пропагандистську роботу проводить комітет ДТСААФ, очолюваний М. А. Шевченко. Її помічники виготовили стенди, фотовиставки, де розміщені матеріали, з допомогою яких дтсаафівці розповідають про героїчну історію Збройних Сил СРСР, професію офіцера Радянської Армії.

Недавно активісти ДТСААФ організували в місцевій школі турнір з кульової стрільби, присвячений 65-й річниці Збройних Сил СРСР.

Першим на вогневій рубіж війшов Сергій Зеленький — десять пострілів — 97 очок. Другий потрапив в «золоте яблучко» з гарантією. Другий показник — у Тараса Шевченка...

М. ШЕВЧУК,
спецкор «Молодого комунара».

с. Осінняжка
Кіровоградського району.

ЛИСТ ВІД ШТУРМАНА СЕРБІНА

Ф. П. Сербін служив у 80-му гвардійському авіаполку, 1-ої гвардійської авіадивізії. 28 листопада 1943 року командир авіадивізії полковник Ф. І. Добиш викликав до себе групу льотчиків. Завдання комдив поставив таке: велика група літаків перетинає лінію фронту і завдає бомбового удару по ворожій техніці, що скупилась на станції Знам'янка. Для виконання цього завдання потрібні були найдосвідченіші. Повітряну групу з п'яти літаків командир авіаескадрильї капітан Віктор Шишкін. Штурманом у нього був Федір Сербін...

Федір Петрович згадує: «Наш бомбардувальник прикривала група з чотирьох винищувачів, бо над Знам'янкою, яку фашисти прагнули утримати за будь-яку ціну, постійно курсувала ворожа авіація. Загороджувальний вогонь вела наземна артилерія. А розрахунок був таким:

набрати висоту 3500 метрів і, раптово знизившись, завдати бомбового удару по залізниці. Однак, перетнувши лінію фронту, виявили несправність у літаку і змогли набрати висоту лише 1500 метрів. На такій висоті й пішли на ціль...»

Ось і Знам'янка. Такого сміливого рейду фашисти не чекали, і зразу ж вдарили зенітки. Наш бомбардувальник наближався до цілі. Та не встигли скинути жодної бомби, як задимів правий мотор. У цій складній обстановці штурман Сербін точно наводить на ціль, і вже вище горять палани, зриваються боеприпаси. У німців — паника. А капітан Шишкін продовжує вести поранену машину. Появилися три «мессери», штурман кидається до кулемета, але він мовчить...

Високо підоспіли наші винищувачі. А бомбардувальник втрачав висоту. Горить правий мотор. Ось і ліній фронту перетнули. Екіпаж приймає рішення сісти з прибраним шасі. Іншого виходу не було. Та при посадці літак потрапив у вибушок і розбісся.

бував на могилі свого бойового друга.

А сам Федір Петрович Сербін свій останній 210-й бойовий вильот здійснив у травні 1945 року. Війну закінчив штурманом авіаполку, кавалером трьох орденів Червоного Прапора, ордена Вітчизняної війни I ступеня, двох орденів Червоної Зірки. Опісля війни Герой Радянського Союзу Ф. П. Сербін навчався у військово-політичній академії і до 1961 року служив в авіації, згодом за станом здоров'я увільнився в запас.

Два роки тому Ф. П. Сербін відвідав Знам'янку. Розповідав про той пам'ятний бойовий вильот 28 листопада 1943 року. Невдовзі сорок років минує з того часу, а він пам'ятає все до найменших подробиць. Такі події фронтовики ніколи не забудуть, бо заплатили за сьогоднішній сонячний день кров'ю.

О. РЯБОШАПКА,
краснознавець.
м. Знам'янка.

ПЛАНЕТА

«Що думає проста людина з вулиці про нові ініціативи соціалістичних країн, сформульовані в Празькій декларації?» — з таким запитанням редакція західноберлінської газети «Вархайт» звернулася до багатьох жителів міста. Ось що думають з цього приводу західноберлінці.

«ВІТАЄМО ПО СТОРІНКАХ ЗАРУБІЖНОЇ ПРЕСИ МИРНІ ІНІЦІАТИВИ СОЦІАЛІЗМУ»

Юрген ШУЛЬТ, безробітний формувальник:

«Найцінніше, що має людина, — це життя. Для мене, безробітного, боротьба за нові робочі місця тісно пов'язана з боротьбою за мир. І тому я вітаю мирні ініціативи соціалізму з Праги і вважаю, що ми повинні зробити все, щоб у нас прислухалися до них».

Йоахім КАНІЦ, слященник:

«Я так само, як і багато інших прихильників миру, радикальний пацифіст і вважаю, що багато завдячують про зміцнення безпеки в ядерний вік, котрі лунають на Заході, є не чим іншим, як пилком в очі. Але мені ясно й інше: до загального роззброєння можна наблизитися, лише зробивши ряд конкретних кроків в інтересах обох сторін. Якщо Захід зробить свій перший крок — відмовиться від розміщення ракет середньої дальності, вся Європа зітхне з полегшенням. Радянський Союз і країни Варшавського Договору знову поклялися на стилі своїй пропозиції, покликані зрушити з мертвої точки переговори по роззброєнню. Я хочу, щоб цей приклад, зрештою, також наслідували уряди Заходу і почали скорочення своїх військових арсеналів. Тільки це зможе наблизити мир».

Фриц ТЕППІХ, активіст інформаційного гуртка «Мир»:

«На годиннику сьогодні без п'яти дванадцять, образно кажучи. Скільки залишається людству, щоб відвернути ядерну катастрофу. І тому будьякий конкретний крок до миру, з якого б боку він не був зроблений, життєво важливий. Празькі пропозиції вказують шлях до роззброєння. Тепер постає питання: чи відмовляється Рейган і Коль від своїх одвічних «ні»? У США і ФРН посилюється натиск

на уряди і парламенти з боку миролюбних сил, і я сподіваюся, що це все-таки приведе до відмови від шаленої гонки озброєння».

Кlaus ШТЕБЛЕР, майстер по ремонту телевізорів:

«Я вітаю мирний голос із Праги, ще одне свідчення того, що на миролюбність Радянського Союзу і соціалістичних країн можна покластися. Нас усіх непокоїть «надозброєння» країн НАТО, і тому пропозиція про укладення договору про ненапад для нас — промінь надії. Жодна людина не може не помітити цього».

Бернд фон МАЛЬТЦАН, хімік:

«Всі ми повинні мати мужність хоча б на годину замислитися над кожним рядком Празької декларації. Якщо ми знову залишимося глухими до цього голосу розуму, до того, що говорить наш «потенціальний противник», то наш післявоєнний час знову може стати передвоєнним часом. Кожен має запитати свого сусіда, чи знає він, про що говорилося в Празі. Пропозиції позначені глибокою турботою про все людство і його долю. Зі свого боку я буду про це говорити на конгресі вчених за мир у кінці січня».

Герман БЕРЕНС, футболіст команди «Інтернаціонал»:

«Для мене пропозиції зі Сходу і реакція Заходу показують, що відповідальність за зростаючу небезпеку війни лежить на країнах НАТО. Празька декларація є найкращим засобом, щоб розв'язати звинувачення про «загрозу зі Сходу», які постійно нагнітає наша пропаганда. Спортсмени також готуються в 1983 році сказати своє рішуче «ні!» розміщенню американської зброї середньої дальності в Західній Європі».

(АПН).

МАТЧ із регбі СРСР

— США. Американський тренер раптово змінив основного гравця «Не хвилюйтеся, хлопці. — заспокоює він команду. — Плану гри не міняємо. У нас його все одно немає».

Такою карикатурою відгукнулася «Вашінгтонська» на несподіване рішення президента Рейгана зняти з посади директора Агентства по контролю над озброєннями і роззброєнню Юджіа Ростоу.

У своїй прощальній промові перед співробітниками Агентства Ростоу дав зрозуміти, що спира

Тепер за цим схильні бачити результат дедальнішого впливу так званих «нових правих» — групи екстремістів і ядерних авантюристів у Республіканській партії, які поступово усувають президента від участі у визначенні курсу його адміністрації. Голова Білого дому, півдняють тут, менше вирішує — більше спостерігає.

Відставка Ростоу посплила сум'яття і серед союзників США. Перемога крайнього правого крила Республіканської партії менше всього порадувала західноєвропейські столиці. Тепер, коли вони знаходяться під сильним враженням від радянських мирних пропозицій. У повідомленнях із Бонна, Парижа, Лондона дедалі частіше проскакує така думка: завдяки очевидній серйозності своїх ініціатив Москва дала можливість звернутися до народів ніби через голову їх урядів. У цій обстановці важко переконали західноєвропейську громадськість не тільки в необхідності розгорнути в 1983 році нові американські ракети, а й просто в тому, що Вашингтон не штовхає континент у ядерну прірву. Політична нахота американської

ВАШІНГТОНСЬКИЙ ПАТ

КОРЕСПОНДЕНТИ АПН ПОВІДОМЛЯЮТЬ

не тільки у відсутності «плану гри». Спочатку знайшли директору патакму на відсутність у Вашингтоні прагнення до роззброєння. Ще більш чітко він повернувся до цієї думки у кінці промови, по суті визнавши, що саме Вашингтон завдав успіху женецьких переговорів.

Це говорив переконаний консерватор. Людина, котра зарекомендувала себе адвокатом військової переваги США і протиником договору ОСО. Якщо Ростоу колись виділяв свої мемуари, він, значайно, не назве їх «Прозріння». Однак тричі брала участь у радянсько-американському діалозі з проблем ядерного роззброєння переконано його, як вважають тут, у необхідності гнучкого підходу, ніж той, що його демонструє адміністрація Рейгана.

Особливу роль у цьому відіграли радянські мирні пропозиції останніх тижнів. Притаманна їм наполегливість, ширість, готовність до пошуку взаємодіючого рішення ще більше відтіснили нерухомість американської позиції. Виплила якісна нова ситуація, у якій Вашингтон має зробити реальні кроки в галузі роззброєння, якщо він не хоче розчарувати союзників і викрити себе як принципового противника домовленості в будь-якій формі.

Консерватор, але реаліст Ростоу, очевидно, зрозумів це. Напередодні переговорів у Женеві, які відновлюються 27 січня, він поставив перед адміністрацією вимогу «розв'язати йому руки».

І поспішав вимушеною відставкою. Змінення директора Агентства викликало у тутешніх політичних колах вибух обуреної тивови. До цієї події багато хто вважав, що президент просто підмінив політику в галузі роззброєння лисимось хаосом.

адміністрації має поступитися місцем відвертій лусили у Женеві, вважали союзники. Росіянам треба відповісти.

Вашінгтон спробував відреагувати на ці настрії. Прес-конференція Рейгана 14 січня була явно розрахована на те, щоб розвіяти страхи по обидва боки Атлантики, посилені відставкою Ростоу. Президент був медрий на заперечення. Він буцімто переконаний у необхідності прогресу в Женеві. У Сполучених Штатах тепер нібито є можливість домовитися із Радянським Союзом.

Звідки появилася ця можливість? У результаті серйозного аналізу радянських пропозицій? Чи розробки нових ідей, які враховують інтереси обох сторін? Ні. За словами Рейгана, за все слід дякувати його програмі нестримної мілітаризації. Вола нібито стала «важелем тиску» на Радянський Союз і «стимулом» до досягнення домовленості. Що ж до американської позиції, то вона, як і раніше, вміщується у шаркалулі «нульового варіанту», розрахованого на одностороннє ядерне роззброєння СРСР.

Якби шахістові запропонували прокоментувати прес-конференцію Рейгана, він би назвав її класичним випадком лату. На словах американська адміністрація не може ігнорувати радянських мирних пропозицій. На ділі вона неспроможна запропонувати нічого, крім формули з позиції скли, які влаштовують «втрудились» крило Республіканської партії.

Але вони не влаштовують народи світу.

В. СИМОНОВ, власкор АПН.

Нью-Йорк.

Андрій не читав Бабамути

(Продовження Поч. у газеті за 22 січня ц. р.)

— Нам досить війни і без іржавих снарядів. Так мені сказав ще дядько Свирид у лікарні. Витирав очі й вибачався, що вперше плаче. Війну, казав, пройшов — сльози не пустив. Навіть тоді, коли погу втратив...

І щоб геть одігнати непрохані думки, батько струсував правниці Вадима за плече:

— Здоров'я, брат, святе діло. І своє берегти треба, і комусь не псувати. Мав би я оце дві руки...

— Не треба, батьку, — по-дорослому хрипкливо озвався хлопець. — Ти ж знаєш, я горджуся тобою. І мама теж.

Микола Олексійович ясным поглядом задивився на сина і запропонував:

— Хочеш, поставлю тобі мат? Неси шахи надвір...

Вадим швидше закінчив уроки. Мати ще поралась на кухні. Він присунув до себе книжку і розкрив її. Вірші. Перший називався «Жорна».

Натуга на руках,
від втоми чорних,
здувала жини,
ніби мотузки...

Вадим поглянув на свої, розкрив п'ятірню. Чисті, засмагли, жодного мозоля. Він помацав пальцями подушечки долоні і зітхнув. Читав далі. Потім знову спипився. А в матері його які руки? Чому не придивився досі? Піти на кухню, хай покаже? Вона не розсміється, не скаже «відчепись»...

Вадим не чув, як мати, зайшовши до кімнати, покликкала його їсти. Не бачив, як, стоячи за спиною сина, довго стежила за ним і врешті навшипиньки поздакувала, тихенько прочинила двері й вийшла. Хлопець отямився лише тоді, коли перегорнув останню сторінку. Ще якусь хвилину сидів, закривши очі. Відчув, що голодний, і сам рушив на кухню. Мати докірливо похитала головою:

— А їжа захолола.

— Здорово пише, мамо! — вигукнув Вадим. — Як Шевченко!

Олена Андріївна задумливо кивнула, додавши:

— Просто і сильно, правда ж? Але Шевченко, сину, один.

Вадим вискочив і за мить повернувся з книжечкою. Запитав:

— Він молодий? Слухай, пише ось — «Ровесникам»:

Нехай серця не знають супокую,
хай обганяють мрії часу біг...

— Молодий, сину. Молодим довіку лишиться.

— Як? Чому?

Мати підвела погляд на сина, і він все прочитав з її очей. Стояв, не знав, як поведеться. Апетит пропав. Повагом сів на стілець, відсунувся од столу, упершись ліктями в коліна, низько схилився над книжкою. Читав передмову про поета. Гортав сторінки і прикипав до знайомих рядків, повертався до перечитаного вдруге, втретє. Не помічав, що читає вже не одним очима, а пошепки повторює кожне слово. Озирнувся. Мати пішла до своїх уроків. Він сів поруч з нею, міркуючи, з чого почати.

— Мамо, а він що, одну збірку тільки встиг?

— Ти не поспішай, сину, я принесу і другу.

Вадим підскакивав:

— У нього багато книжок?

— У третій. — зітхнула мати, — обидві збірки та ще частина його віршів. А четверту, найповнішу, «Лебеді материнства», ніде не вдалось купити, у нас вона й не з'являлась у продажу.

Наступного дня у школі Вадим сів таємницею. Мишко, перший приятель, недовіряливо придивлявся, якийсь час терпів, а потім напосівеся: кажи та кажи. Вадим дістав дорожку річ:

— Я прочитаю тобі одного вірша. Але з умовою.

— Ві-ірш? — розчаровано примружився Мишко. — Хіба й не цяця.

— Для такої віви, як ти!.. — спалахнув Вадим.

Мишко знав, що друг задарма сердитись не буде, і примирливо заспокоїв:

— Ну, ну, я що, я не проти. Яка ж умова?

— Після уроків зберемось на вигоні...

І знову Мишко здивовано знизав плечима, мовляв, хіба така затія може бути умовою. Та він з радістю. — Ти викличеш її, зрозумів? — закінчив Вадим.

Аж тепер Мишко втрояв. Привести «її» на вигон було справою непростотою. Там мати така, що й за чуприну може з двору вивести. Він зам'явся.

— Ну, вигадаємо щось удвох, знайдемо причину, — боячись, аби друг не відмовився навідріз, заспівив Вадим.

— Гаразд, — буркнув приятель. — Але щоб вірш був хороший.

(Далі буде).

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

ПЛАВАННЯ

НАЙСИЛЬНІША — ЮЛІЯ КРИВЧАК

На голубих доріжках харківського палацу водних видів спорту «Спартак» найсильніші плавці

республіки міряються силами за нагороди чемпіонату України. Першим володарем цього

почесного спортивного трофею стала наша землячка, вихованка світлодарського тренера Анатолія Івановича Котенка з товариства «Авангард», нині учениця Київської спеціалізованої школи-інтернату спортивного профілю, майстер спорту СРСР Юлія

Кривчак. У запливах вільним стилем на дистанції 100 метрів вона не мала собі рівних. Її час — 1 хвилина 00,903 секунди.

Збірна плавчиха одержала найвищий нагороди Республіканського спортивного мітету.

В. ШАБАЛІН.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

БК 05620.

Індекс 61103.

Обсяг 0.5 друк. арк. Зам. № 46.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; айськово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; нортаторської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Тираж 55 500

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України

м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.